

ÎNCHEIERE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră,

în cauza civilă la cererea înaintată de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră către ÎPC “ICAM” SA cu privire la încasarea penalității de întârziere, compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 03 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admisă cererea de apel depusă de ÎPC “ICAM” SA, casată hotărârea din 22 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, fiind pronunțată o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La 15 februarie 2018, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către ÎPC “ICAM” SA, solicitând încasarea din contul ÎPC “ICAM” SA în beneficiul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră a penalității de întârziere în mărime de 13154,40 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 25 mai 2017, între ÎPC “ICAM” SA, în calitate de vânzător, și Departamentul Poliției de Frontieră al MAI (care a devenit ulterior Inspectoratul General al Poliției de Frontieră), în calitate de cumpărător, a fost încheiat contractul nr.103-BN de achiziționare a mobilierului.

În conformitate cu pct. 1.1 și 2.1 din contractul nominalizat, pârâta ÎPC “ICAM” SA și-a asumat obligația de a livra bunurile conform specificației în decurs de 45 zile de la aprobarea contractului la Agenția Achiziții Publice.

Deși contractul privind achiziționarea safeului metalic cu două despărțituri (42 bucăți) și cartotecă cu 3 sertare (27 bucăți) la Agenția Achiziții Publice a fost aprobat la 26 iunie 2017, bunurile urmând a fi livrate până la data de 09 august 2017, acestea au fost livrate cu întârziere, abia la 18 septembrie 2017 și, respectiv, la 29 septembrie 2017, fapt ce se confirmă prin facturile fiscale LB0604587 din 18 septembrie 2017 și LB1285283 din 29 septembrie 2017.

Deoarece pârâta ÎPC "ICAM" SA nu a respectat obligația contractuală de livrare a mărfii în termenul prevăzut în contract, în temeiul pct.10.3 al contractului, pentru livrarea cu întârziere a bunurilor, aceasta urmează să achite penalitatea de întârziere în mărime de 0,1 % din suma bunurilor nelivrate, pentru fiecare zi de întârziere, care la caz constituie 13154,40 lei, 7371 lei pentru primul bun și 5783,40 lei pentru al doilea bun.

În vederea respectării căii prealabile de soluționare a cauzei, la 16 ianuarie 2018, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a expediat în adresa pârâtei ÎPC "ICAM" SA somația cu nr.35/2-1-264, prin care a solicitat achitarea benevolă a penalității, iar prin răspunsul din 22 ianuarie 2018, pârâta ÎPC "ICAM" SA a refuzat să achite penalitatea de întârziere indicată, motiv pentru care reclamantul s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată.

Prin hotărârea din 22 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă, fiind dispusă încasarea din contul ÎPC "ICAM" SA în beneficiul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI a penalității de întârziere în mărime de 13154,40 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 394,63 lei.

Prin decizia din 03 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de apel depusă de ÎPC "ICAM" SA, casată hotărârea din 22 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, fiind pronunțată o nouă hotărâre de respingere a acțiunii.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 642 din Codul civil (în redacția de până la 01 martie 2019), potrivit căruia prin stingerea obligațiilor încetează raporturile juridice dintre părți în partea ce se referă la obligația stinsă. Dacă obligația este stinsă, debitorul nu este obligat să plătească dobânda și penalitățile, ori să repare prejudiciul.

La 25 februarie 2020, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a contestat cu recurs decizia din 03 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-au indicat argumente similare celor din cererea de chemare în judecată.

Astfel, recurentul a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 03 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și menținerea hotărârii din 22 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 07 mai 2020, ÎPC "ICAM" SA a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea acesteia.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 03 decembrie 2019 și expediată participanților la proces la 03 ianuarie 2020 (f.d. 113), însă la materialele cauzei nu există înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurenți. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 03 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 25 februarie 2020, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a

îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru